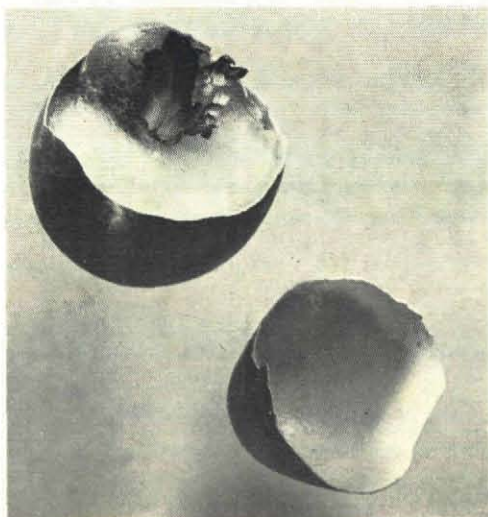

dit had ik nog nooit gehoord. Men zegt echter dikwijls, dat er niets nieuws onder de zon is en het kan dus zeer wel mogelijk zijn dat ook dit nog geen unicum zal blijken te zijn.

Rijswijk (Z.H.). Dr P. KRUIZINGA.

Bosrietzanger. Deze vogel was in 1954 in Twente en het aangrenzende Duitse gebied zeer talrijk en kwam zelfs in kleine percelen rogge-land voor. Vermoedelijk waren hier paren bij, die in noordelijker gebieden thuishoorden, maar vanwege het late voorjaar zijn blijven hangen.

R. LUIKEN.

Hop. Op het terrein van villa de Keizer onder Boekelo hebben in juni 1954 een paar Hoppen gebroed. Op 21 juni 's avonds en op 22 juni 's morgens ben ik er gaan kijken. De nestholte bestond uit een oud gat van een Groene specht, vrij hoog in een flinke eik van de mooie en rijke oeverwallen van de Boekelerbeek (in de kruidlaag o.a. veel Zwarte rapunzel). Er zaten al grote jongen in het nest. Vanuit een reeds aanwezige schuilhut kreeg ik af en toe een der beide oude vogels te zien, die zeer omzichtig te werk gingen en soms onverwachts vlak bij waren aan een kant, waar je ze niet verwachtte. Het vrij luide schreeuwen van de jongen was nog het beste sein, dat een der ouders vermoedelijk dichtbij was.

Het was een ideaal biotoop: Prachtige houtsingels, afgewisseld met weiden, waarvan sommige als paardewei en als terrein voor paardedressuur in gebruik waren, zodat er zowel

koeie- als paardemest aanwezig was. Bovendien lag het terrein afgelegen en kon de nestboom van de villa uit in de gaten gehouden worden, zodat ongewenste bezoekers geen kans kregen. Toch zijn sommige „liefhebbers” vermoedelijk te onvoorzichtig geweest, want al zijn de jongen nog wel uitgevlogen, ze werden kort daarna dood en verregend aangetroffen. Het is ook mogelijk, dat het aanhoudend koude en natte weer van eind juni-begin juli voor een belangrijk deel schuld aan hun voortijdige dood is geweest.

Ook in het seizoen van 1955 is de Hop op hetzelfde terrein en op een enkele andere plek in Twente gezien, maar er is mij geen nieuw broedgeval bekend.

R. LUIKEN.

Sterfte bij Mollen. Naar aanleiding van de Korte Mededeling van Dr M. F. Mörzer Bruijns in het jl. december-nummer, jaargang 58, p. 248 over „Sterfte bij Mollen” kan ik berichten dat ik in 1954 in een vrij korte periode van niet langer dan 14 dagen, evenals Dr Mörzer Bruijns, vele dode Mollen vond. Helaas heb ik juiste data niet genoteerd maar het moet omstreeks eind juli of in augustus zijn geweest dat ik op de polderwegen buiten Leiden vele dode Mollen vond. Dit verschijnsel duurde niet langer dan veertien dagen en was zeer opmerkelijk. Gedurende deze periode trof ik in de omgeving van Leiden 30 tot 40 dode Mollen aan.

Voor deze sterfte had ik een verklaring gevonden ofschoon het later wellicht zal blijken dat deze geheel foutief is.

In de nazomer hebben Mollen vermoedelijk een bepaalde periode waarin zij uit de té drassig geworden terreinen verdwijnen en droger plaatsen voor de winter opzoeken. Deze tijd zou dan wellicht tegelijkertijd gebruikt worden om zich op nieuwe gunstige terreinen te gaan vestigen. Dat in deze tijd een dier als de Mol, die zich geheel aan het leven onder de grond heeft aangepast, kwetsbaarder is valt gemakkelijk aan te nemen. De mogelijkheid bestaat dus dat wanneer de Mollen zich in de nazomer uit de vochtige terreinen terugtrekken en nieuwe vestigingsmogelijkheden zoeken, zij aan een belangrijk groter sterftcijfer onderhevig zijn.

Dit sterftcijfer kan o.a. veroorzaakt worden door verandering van omgeving, lucht, vijanden, in mijn geval o.a. ook het verkeer en wellicht nog door vele andere omstandigheden.

J. TAAPKEN.